

Het geheim van Montague

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill*

SANTA MONTEFIORE

*Het geheim van
Montague*

*Een familiegeheim brengt Celestria
naar de Italiaanse kust*

Eerste druk 2007
Vijfendertigste druk 2019

ISBN 978-90-225-8848-2
ISBN 978-94-6023-492-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sea of Lost Love*
Oorspronkelijke uitgever: Hodder & Stoughton
Vertaling: TOTA / Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2007 Santa Montefiore
© 2007 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn broer James,
met liefde*

Deel 1

1

Cornwall, augustus 1958

TOEN VADER MILES DALGLIESH DE OPRIJLAAN OP FIETSTE NAAR het huis van de familie Montague, Pendrift Hall, keek hij met genoegen naar de gouden zon die door de limoenbomen heen filterde en dansende lichtvlekjes wierp op de steentjes en de varens die ze omzoomden, en liet hij zijn bebrilde ogen over de weelderige weiden vol lichtbruine koeien dwalen. Er waaide een fris briesje van zee en de meeuwen cirkelden rond in een hemelsblauwe lucht. Vader Dalgliesh was de opvolger van de oude vader William Hancock. Die was onlangs overleden om zijn werk aan Gene Zijde voort te zetten, zodat zijn jonge pupil eerder dan verwacht zijn taken van hem moest overnemen. Maar God had een uitdaging aan hem gesteld en hij zou die vreugdevol aanvaarden.

Vandaag zou hij kennismaken met de Montagues, de meest respectabele familie van Pendrift.

Pendrift Hall was een landhuis van licht steen met blauweregen ertegenaan, hoge schuiframen en speelse tuinen die afliepen naar zee. Dui-ven koerden op de schoorstenen en elk jaar bouwde een zwaluwpaartje een nest in het portaal. Het huis was groot en een tikje haveloos, zoals het lievelingsknuffelbeest van een kind haveloos kan zijn. Het straalde tevredenheid uit, en toen vader Dalgliesh het zag werd hij nog opgewekter. Hij wist nu al dat het gezin hem zou bevallen, en volgens hem lag er een prettige middag in het verschiet.

Hij hield halt en stapte van zijn fiets. Een stevig gebouwde labrador met een witte snuit kwam kwispelend en opgewonden blaffend door de voordeur naar buiten dartelen. Vader Dalgliesh bukte zich om hem klopjes te geven en de hond staakte zijn geblaf omdat hij wel voelde dat de jonge priester goed volk was en begon in plaats daarvan aan zijn glimmende zwarte schoenen te snuffelen. De priester sloeg zijn ogen op naar de butler die inmiddels in de deuropening was verschenen, ge-

kleed in een zwart jacquet en een gesteven wit overhemd. De man schonk hem een eerbiedig knikje.

‘Goedemorgen, vader. Mevrouw Montague verwacht u al.’

Vader Dalgliesh zette zijn fiets tegen de muur en liep achter de butler aan een grote stenen hal door, die werd gedomineerd door een niet-brandende haard en een groot gewei. De lucht in het huis rook zoet naar de herinnering aan wintervuren, kaneel en eeuwenlang gebruik en slijtage. Hij merkte een open kast op onder de trap, vol tenniserackets en dieren vallen, en een oude grootvadersklok die als een slaperige knecht zachtjes tegen een muur stond te tikken. Vanuit de salon kwamen flarden klassieke muziek aangedreven, evenals een zacht geroezemoes van verre stemmen. Hij haalde diep adem.

‘Vader Dalgliesh, mevrouw Montague,’ kondigde de butler plechtig aan, en met een handgebaar gaf hij te kennen dat vader Dalgliesh de kamer kon betreden.

‘Dank je, Soames,’ zei Julia Montague, die opstond om de priester te begroeten. ‘Vader, welkom op Pendrift.’

Vader Dalgliesh schudde haar de hand en werd door haar glimlach onmiddellijk op zijn gemak gesteld. Ze was een weelderige vrouw, met een zachte blanke huid, asblond haar en een open, vriendelijk gezicht. Julia Montague had zo’n enorme uitstraling dat het altijd feest was waar zij verscheen.

Julia, die kettingen droeg met grote kralen in lichte tinten groen en blauw die bij haar ogen pasten, die zo aanstekelijk lachte dat niemand er ongevoelig voor kon blijven – zelfs niet de zuurpruim Soames –, en die een gevoel voor humor had dat van het ergste altijd het beste wist te maken, was net een kleurige paradijsvogel die midden in het eenvoudige Cornwall haar nest had gebouwd.

‘De familie zit op het terras te wachten om kennis met u te maken,’ vervolgde ze met een grijns. ‘Mag ik u iets te drinken aanbieden voordat ik u voor de leeuwen gooi?’

Vader Dalgliesh lachte en Julia vond hem heel knap voor een priester. De rimpeltjes die om zijn mond verschenen als hij lachte hadden iets charmants en achter zijn brillenglazen stonden zijn diepliggende ogen schrander. Bovendien was hij verrassend jong. Ouder dan dertig kon hij vast niet zijn.

‘Een glas water, alstublieft,’ antwoordde hij.

‘We hebben zelfgemaakte vlierbloesemlikeur, wilt u die niet eens proberen?’

‘Ach, waarom ook niet? Dat zou lekker zijn.’

‘Soames, twee glazen vlierbes op het terras, alsjeblieft.’

Soames knikte en trok zich terug. Julia stak haar arm door die van de priester en leidde hem door de openslaande deuren de zonneschijn in.

Het terras was een brede patio van York-steen waarvandaan onregelmatige treetjes afliepen naar de tuin. Tussen de stenen groeiden wilde aardbeien en kleine blauwe vergeet-mij-nietjes wurmden hun kopjes erdoorheen. Dikke bijen gonsden rond grote terracotta potten vol arumlelies en fresia's, en dronken zich vol tot het ze duizelde in een dichte border met lavendel tegen de balustrade die het terras afgrensde. In de tuin liet een knoestige treurwilg zijn takken hangen tot in een siervijver waar een paar wilde eenden een nest had gebouwd.

Het gezin viel stil toen vader Dalglish met Julia naar buiten stapte. Archie Montague, Julia's echtgenoot, was de eerste die naar hem toe kwam. 'Fijn u te zien,' riep hij hartelijk uit, en hij schudde de priester de hand. 'Het heeft ons erg verdriet gedaan dat vader Hancock is overleden. Hij was een inspirerend man.'

'Dat was hij zeker. Hij heeft aan mij de weinig benijdenswaardige taak opgedragen in zijn voetsporen te treden.'

'En dat gaat u ongetwijfeld uitstekend af,' voegde Archie er vriendelijk aan toe terwijl hij over de bruine snor streek die als een keurig net rieten dakje op zijn bovenlip rustte.

'Ik zal u voorstellen aan Archies zuster, Penelope, en aan haar dochters Lotty en Melissa,' zei Julia, die vader Dalglish nog steeds bij de arm hield, omdat ze wist dat de familie van haar man een tikje overweldigend kon zijn. Penelope stapte naar voren en schudde hem de hand. Hij kromp in elkaar toen ze er keihard in kneep. Met haar zware botten en forse postuur, inclusief een formidabele boezem en onderkin, deed ze hem denken aan een van de Jersey-koeien van haar broer.

'Heel fijn u te zien, vader.' Penelopes stem was laag en vol, en ze sprak de medeklinkers genietend uit, alsof ze stuk voor stuk uitermate plezierig waren om uit te spreken. 'U bent jonger dan we hadden gedacht.'

'Dan hoop ik maar dat mijn leeftijd u niet teleurstelt,' antwoordde hij.

'Integendeel. De ouwetjes hebben soms veel te veel jaren naar hun eigen stemgeluid geluisterd om nog gevoelig te zijn voor de stemmen van anderen. Ik denk niet dat u gauw in die valkuil zult trappen.' Ze draaide zich om en wenkte haar dochters naderbij om kennis te komen maken. 'Dit is Lotty, mijn oudste dochter, en dit is Melissa, die net vijftientig is geworden.'

Ze glimlachte hen trots toe terwijl ze de priester begroetten. Allebei zagen ze er in hun fleurige gebloemde zomerjurken en met hun lange

opgestoken haren heel leuk en presentabel uit. Maar het waren geesteloze jonge meiden die alleen maar aan frivole zaken dachten, daartoe aangespoord door hun moeder, wier grootste zorg het was hen uit te huwelijken aan welopgevoede en bemiddelde jongemannen. Volgens Penelope waren ze twee van de begeerlijkste jongedames in heel Londen en was voor hen alleen het beste goed genoeg. Ze wilde niets weten van een huwelijk gesloten uit liefde. Dat was een bijzonder onpraktisch concept, om niet te zeggen dwaas; je kon er immers niet van op aan dat je hart je verliefd liet worden op de juiste man. Zijzelf was een levend voorbeeld van haar eigen theorie. Ze was in de loop der tijd van Milton Flint gaan houden, hoewel ze in stilte hoopte dat haar dochters een betere partij zouden kiezen dan zij had gedaan. Ze mocht dan met een Flint getrouwd zijn, maar in haar hart bleef ze een Montague.

‘Dit is Milton, Penelopes echtgenoot, en David, hun zoon,’ ging Julia verder terwijl ze de priester verder het terras op leidde. Milton was lang en atletisch, met dik blond haar dat van zijn brede voorhoofd naar achteren was geborsteld, en levendige blauwe ogen.

‘Fijn u te zien, vader. Tennist u?’

Vader Dalgliesh leek in verlegenheid te zijn gebracht. ‘Ik vrees van niet,’ antwoordde hij.

‘Papa is ervan bezeten,’ kwam David verontschuldigd tussenbeide, ‘hoewel hij wel bereid is zijn racket neer te leggen om naar de kerk te gaan!’ David lachte en vader Dalgliesh voelde zich gerustgesteld door de aanwezigheid van een jongeman van zijn eigen generatie. Julia liet zijn arm los en ging zitten.

Vader Dalgliesh nam plaats op de stoel naast haar en sloeg zijn ene been over het andere in een poging het te doen voorkomen of hij zich op zijn gemak voelde. Hij was een tikje nerveus. Zijn geloofsovertuiging stond als een huis, zijn kennis van de heilige geschriften en filosofie was zonder weerga, hij beheerste het Latijn tot in de puntjes. Maar mensen waren zijn achilleshiel. Vader William Hancock had ooit tegen hem gezegd: ‘Je hebt er niets aan om zo met hemelse zaken bezig te zijn als dat betekent dat je aardse zaken verwaarloost. Je zult moeten leren hoe je je met mensen moet verstaan, Miles, op hun niveau, want anders kun je net zo goed monnik worden.’ Hij beseftte dat de oude priester gelijk had gehad. De bisschop had hem naar de mensen gezonden om het Woord Gods onder hen te verbreiden. Hij duwde zijn bril hoger op zijn neus en nam zich vast voor hem niet teleur te stellen.

‘Onze oudste zonen zijn het bos in met hun neefje Harry, om vallen te zetten voor ongedierte,’ zei Julia. ‘De jachtopziener geeft hun een sixpence per rat als ze die dood bij hem afleveren. Volgens mij beginnen ze

aardig rijk te worden. Mijn jongste zoon van drie – bijgenaamd Bouncy, omdat het wel lijkt alsof hij springveren heeft in plaats van voeten – is beneden op het strand met Nanny; ze zullen zo wel deze kant op komen. En Celestria, mijn nichtje...’ Julia keek om zich heen. ‘Ik heb geen idee waar ze is. Misschien is ze bij haar moeder, Pamela, die getrouwd is met Monty, de broer van Archie en Penelope. Ze ligt met migraine in bed. Daar heeft ze af en toe last van, vrees ik. Misschien komt ze later nog beneden. Ze is Amerikaanse.’

Julia aarzelde even, want Pamela Montague-Bancroft, zoals ze genoemd wenste te worden, was uitermate verwend en bleef vaak de hele dag in bed liggen, terwijl ze klaagde dat het licht te fel was, kreunde dat het te donker was, verzocht met rust gelaten te worden samen met Poeki, haar bepoederde pekinnees, terwijl ze tegelijkertijd zo veel aandacht vroeg als maar kon van Celestria en Harry, en om de haverklap belde om het personeel te ontbieden. Ze betwijfelde of vader Dalgliesh Pamela nog te zien zou krijgen, want ze was niet katholiek en moest niets hebben van de Kerk. Daar verspilde je je tijd maar mee. ‘Monty komt vanavond met de trein uit Londen. Hij is een leuke man, en ik hoop dat u met hem kunt kennismaken. Harry en Celestria, hun kinderen, zult u in elk geval wel zien. Harry kan heel mooi zingen en zit op school in het koor.’ Julia stak een sigaret op en inhaleerde diep. Soames kwam naar buiten met een dienblad met drankjes. Toen hij vader Dalgliesh een glas vlierbloesemdrank overhandigde, viel het Julia op dat de handen van de jonge priester trilden.

Het duurde niet lang of Wilfrid en Sam, de oudste zonen van Julia en Archie, kwamen met Harry terug uit het bos. Ze waren helemaal door het dulle heen nadat ze de hele ochtend hutten hadden gebouwd en vallen hadden gezet, en hun wangen bloosden en hun ogen schitterden. ‘We hebben drie dode ratten gevonden!’ riep Wilfrid zijn moeder toe.

‘Mooi zo!’ antwoordde ze. ‘Lieverd, ik wil graag dat je vader Dalgliesh even gedag komt zeggen.’ De drie jongens vielen stil toen ze vader Dalgliesh’ witte priesterboord zagen en staken hem aarzelend hun hand toe.

‘Wat gaan jullie doen met die ratten?’ vroeg vader Dalgliesh, in een poging de jongens op hun gemak te stellen.

‘We hebben ze aan hun staart op de deur gehangen,’ zei Sam, die genietend zijn sproetige neus optrok. ‘Het zijn knoeipers, wel zo groot als Poeki!’ voegde hij eraan toe.

‘Die kun je anders maar beter níet aan zijn staart ophangen!’ lachte David.

‘Of je zou tante Pamela ernaast moeten hangen,’ voegde Archie er be-smuikt aan toe. ‘Ze laat hem geen moment uit het oog.’

‘O, wat ben jij toch vals, lieverd!’ zei Julia met een blik op Harry. Het was maar al te makkelijk om grapjes te maken over Pamela als je geen rekening wenste te houden met haar kinderen.

‘Waar is mama?’ vroeg Harry.

‘Die ligt met migraine in bed,’ antwoordde Julia.

‘Nee, toch niet weer, hè!’

‘Ik vrees dat ze daar af en toe last van heeft.’

‘Niet als papa thuis is, hoor,’ zei Harry onschuldig. Dat was waar. Als Monty er was, waren Pamela’s migraineaanvallen op miraculeuze wijze verdwenen.

Te midden van de idylle die Pendrift was, kwam en ging Monty; hij arriveerde vanuit Londen met de trein van halfacht ’s avonds, net op tijd voor een glas whisky, een rokertje en een potje tennis met Archie, Milton en David. Als hij zich bij hen voegde, glimlachte hij schalks vanonder de rand van zijn panamahoed, gekleed in een linnen pak dat gekreukt was van de treinreis, met een krant onder één arm en niet meer bagage dan zijn aktetas en het stralendste humeur van de hele wereld. Pamela’s nukken trokken dan op als de grauwe mist die soms over Pendrift hing voordat de zon doorbrak, maar ze misdroeg zich nog net zo hard als altijd, commandeerde iedereen en boog elk gesprek als ze maar even kans zag zodanig om dat het weer over haar ging. Ze was, als enige dochter van de welgestelde Amerikaanse zakenman Richard W. Bancroft II, verwend en egocentrisch.

De jongens namen Purdy de labrador mee naar het strand om cricket te spelen, net op het moment dat Nanny met Bouncy en Celestria terugkeerde over het pad. Vader Dalgliesh’ lippen gingen vol verbazing van een toen hij de hemelse gestalte aanschouwde van de knappe jonge vrouw die naar hem toe kwam geschreden. Tot zijn schaamte versnelde zijn hartslag en verscheen er een blos op zijn wangen. Hij hoopte maar dat die plotselinge agitatie door de middaghitte werd veroorzaakt. Celestria droeg een kort rood-wit genopt rokje en een haltertopje dat haar middenrif bloot liet. Haar blonde haar viel in losse golven over haar gladde bruine schouders en ze stapte onbekommerd voort. Hij kon haar ogen niet zien, die schuilgingen achter een grote zonnebril met een wit montuur.

‘Ah, Celestria, kom eens kennismaken met vader Dalgliesh,’ riep Julia toen ze naderbij kwam. Toen Bouncy zijn moeders stem hoorde, liet hij

Nanny's hand los en rende opgewonden kreetjes slakend het pad over.

'Mammie!' riep hij uit.

'Hallo, lieverd!' antwoordde Julia. Toen tot de kleine jongen door-drong dat hij publiek had, zette hij zijn handen in zijn zij en gaf hij een mal kittig loopje ten beste, waarbij hij met zijn kontje draaide, grijnsde en vanonder dichte wimpers naar hen opkeek. Iedereen klapte in zijn handen en brulde van het lachen. Bouncy was het kind dat hen allemaal nader tot elkaar bracht. Zijn schalkse glimlach, die hij van Julia had geërfd, kon een hele winter doen smelten. Hij had dik, zandkleurig haar en zachte bruine ogen met de kleur van zelfgemaakte karamel. Hij mocht graag een showtje weggeven, wat ook werd aangemoedigd, hoewel het Nanny wanhopig maakte dat hij zodra hij maar kans zag zijn kleren uitrukte en naakt rondrende. Hij sliste, wat ontzettend schattig was. Julia en Pamela, die weinig gemeen hadden behalve dan dat ze met broers waren getrouwd, hadden in Bouncy een brug gevonden. 'Lieverd, wat ben je toch een schat!' riep zijn moeder verrukt uit, en ze trok hem op haar schoot en begon hem liefdevol te knuffelen. Celestria kwam achter hem aan, nog steeds lachend en in haar handen klappend. Vader Dalgliesh staarde haar als betoverd aan.

'Dit is mijn nichtje Celestria, Harry's oudere zus,' zei Julia zonder haar blik van haar zontje af te wenden. Celestria zette haar zonnebril af en haakte die vast in haar decolleté, waarna ze de priester haar hand toestak.

'U bent een stuk jonger dan ik had gedacht. Vader Hancock was wel zo oud als Nanny,' zei ze.

'Foei toch, Celestria!' riep Penelope afkeurend uit. 'Nanny is zo fit als maar kan.' Toen de kleur van de priester zich verdiepte, brak er een hartelijke glimlach op Celestria's hooghartige gezichtje door.

'U bent zo te zien wel toe aan een partijtje zwemmen, vader. De zee is heerlijk vanochtend. Koud, maar verfrissend.'

'U kunt uw jasje rustig uitrekken, vader,' zei Julia, die opeens opmerkte hoe ongemakkelijk de arme man zich voelde.

'Het is goed zo, hoor,' antwoordde hij. 'Ik ben aan de hitte gewend, ik heb immers in Italië gewoond.'

'Niets is te vergelijken met een Engelse zomer,' zei Archie. 'Net als je denkt dat het koud en grijs gaat worden, komt de zon tevoorschijn en verbrand je. Onvoorspelbaar, dat is het.'

'Ik ga naar boven om even bij mama te kijken en mijn badpak uit te trekken,' zei Celestria, die zich lichtvoetig tussen de stoelen door slingerde. Vader Dalgliesh keek haar na en merkte dat hij weer adem kreeg.

Celestria's schoonheid was inderdaad opmerkelijk. Dat lag niet alleen aan haar dikke blonde haar dat glansde als de korenvelden rondom Pendrift, of aan haar grijze ogen waarvan de heldere blik nog nooit door ook maar een enkel moment van ongelukkigheid was verstoord, of aan haar gulle mond en fijne botstructuur die haar gezicht zijn expressie gaven, maar aan haar houding. Die was nonchalant, zelfverzekerd en superieur, niet zo vrijpostig dat het haar arrogant maakte, maar ze was zich simpelweg bewust van haar plaats in de wereld en ging ervan uit dat ze andere mensen respect afdwong.

Ze was eenentwintig jaar, en volgens haar moeder 'balanceerde ze vervaarlijk op het randje van vrouw-zijn'. Maar Celestria voelde helemaal niets vervaarlijks, en als Pamela ook maar half zou weten dat ze Aidan Cooney zijn hand in haar broekje had laten steken en dat ze zijn harde opwinding door zijn broek heen had gevoeld, zou ze er niet van die dwaze ideeën op na gehouden hebben. Ze stond in de Londense uitgaanswereld alom als een schoonheid bekend, nadat ze daar op haar achttiende haar debuut had gemaakt. Menige man koesterde gedachten aan een huwelijk. De meesten zagen haar naar de ogen en behandelden haar alsof ze van kraakporselein was, wat zij nogal dwaas vond – behalve dan Aidan Cooney natuurlijk, uit wiens blik iets duisterders sprak dan alleen bewondering.

Maar Celestria was meer dan een Engelse schoonheid. Ze had iets exotisch over zich, wat mannen onweerstaanbaar vonden. Haar moeder, die zich zorgen maakte om haar veiligheid, had haar toen de oorlog uitbrak meegenomen naar New York. Ze hadden met Pamela's ouders in een penthouse aan Park Avenue gewoond, waar de plafonds zo hoog waren dat Celestria ze amper kon zien en waar ze een schitterend uitzicht hadden over Central Park. Zes jaar lang was ze de grote vreugde van haar grootvader geweest. Lang geleden had hij zijn dochter verloren aan Monty en Engeland, en hij vond het heerlijk dat er een klein meisje door het huis banjerde en overlaadde haar met aandacht en cadeautjes die verpakt waren in dozen met vloeipapier en die een geur van nieuwigheid verspreidden. Hij was de vader die ze had verloren aan de oorlog, de vader die ze omhelsde terwijl de hare overzee was en alleen tot hen kwam in vliesdunne enveloppen die van tijd tot tijd werden bezorgd en waar haar moeder om moest huilen. Celestria leerde gebruik te maken van haar charme en die, als een visser doet met zijn net, over hele kamers vol met mensen uit te werpen, waarna ze het beetje bij beetje dichttrok tot ze alles en iedereen erin had gevangen. Ze leerde mensen te betoveren en in haar ban te brengen, en begreep al jong wat haar grootvader van haar verwachtte. Zijn applaus was verslavend en ze

dronk zijn liefde in tot ze er duizelig van werd. Ze werd toen ze zeven was voor het diner aan gasten gepresenteerd, als haar gouvernante haar haar in krulletjes had gekapt, haar jurk had gestreken en haar schoentjes glanzend had gepoetst, en haar grootvaders trots smaakte zoet als snoepgoed. Ze zong liedjes en bloosde als iedereen in zijn handen klapte. Mensen waren gemakkelijk te manipuleren. Ze dachten dat ze nog te jong was om zich van haar charisma bewust te zijn, maar ze wist zelf donders goed hoe schattig ze eruitzag, en het duurde niet lang of ze kreeg in de gaten dat ze door volwassenen te imiteren hun bewondering kon wekken. ‘Wat een grappig kind!’ koerden ze. ‘Wat een bijdehand schatje!’ En hoe voorlijker ze werd, hoe meer iedereen haar in zijn hart sloot.

Maar ondanks alle schone schijn liet haar grootvader zich niet bedotten. Hij kende haar beter dan haar eigen moeder en kon zich beter in haar verplaatsen. Hij had belangstelling voor elk aspect van haar leven en bracht haar een liefde voor boeken bij door haar elke avond voor het slapengaan voor te lezen en haar later de klassieken uit te lenen die hijzelf als kind zo mooi had gevonden. Hij was geen muzikaal man en klaagde dat hij nooit de luxe had gekend een instrument te leren bespelen, maar hij hield wel veel van muziek en voedde die liefde door ’s avonds geregeld naar de opera te gaan. Toen Celestria nog maar vijf jaar oud was, nam hij haar mee naar het ballet en hij hield persoonlijk toezicht op haar pianolessen. Geen enkel detail, hoe klein ook, ontsnapte aan zijn aandacht. Hij moedigde haar aan op school, zong de lof van haar triomfen en sprak zijn teleurstelling uit als ze niet genoeg haar best deed. Maar nooit liet hij haar vergeten hoe dolveel hij van haar hield.

Pamela Montague-Bancroft leek niet in staat te zijn van een ander meer te houden dan van zichzelf. Daar kon zij niks aan doen. Het probleem was dat haar ouders haar hadden verwend. Ze had geleerd om zelfzuchtig te zijn, om te geloven dat de hele wereld om haar draaide, dus bleef er niet veel ruimte over voor een ander. Ze hield van Celestria in zoverre die een verlengstuk was van haarzelf; een dergelijke liefde kon ze instinctief begrijpen. Ook haar echtgenoot legde haar in de watten. Ze straalde als een edelsteen en hij koesterde haar als zodanig. Ze bezat een boeiend soort schoonheid, van het genre dat zowel mannen als vrouwen vrees inboezemde. Mannen zagen in zo veel liefalligheid iets onttembaars, en vrouwen beseften dat hun eigen schoonheid verbleekte vergeleken bij de hare.

Celestria miste haar vader in haar jonge jaren niet. Ze was als tweejarige naar Amerika gekomen en keerde op haar achtste naar Londen terug. Ze kon zich niet eens herinneren hoe het er daar uitzag. Ze had haar grootvader gemist toen ze uit New York was vertrokken en had altijd met volle teugen genoten van de week die ze elke herfst doorbrachten op het sprookjeskasteel in Schotland dat hij had gekocht om er te kunnen schieten en jagen, en van de jaarlijkse vakantie in het familiehuis van de Bancrofts op het eiland Nantucket. Evenals haar moeder had ze geleerd vooral van zichzelf te houden. Toen Monty het leed van alle jaren die ze niet bij elkaar waren geweest probeerde te verzachten met cadeautjes, nam ze die blij in ontvangst en manipuleerde ze hem met kusjes en charmante glimlachjes van dankbaarheid. Toen schonk hij haar moeder een kleine jongen: Harry. Vanaf het moment dat Harry was geboren, ontdekte Pamela Montague-Bancroft dat ze wel degelijk van iemand meer kon houden dan van zichzelf. Celestria voelde zich door haar nieuwe broertje niet van haar plaats gestoten, want zij koesterde zich nog steeds in de heldere gloed van haar grootvaders liefde.

Toen Celestria terugkwam, in een eenvoudige witte jurk met opgeborduurde madeliefjes, nam de familie net plaats voor de lunch aan een lange tafel onder een grote vierkante parasol. Vader Dalgliesh was een plaats toebedeeld aan het hoofdeinde en Archie zat aan de andere korte kant. Julia nam plaats naast de priester, en Penelope aan zijn andere zijde.

Pamela's couvert werd discreet afgeruimd door Soames. Hij vond mevrouw Montague-Bancroft uitermate vermoeiend. Warren, de zoon van de kokkin, was die ochtend al zes keer naar boven gegaan met dienbladen met warme drankjes en kleine schaaltes voer en water voor dat mormel van haar. Hij had veel zin om haar belletje te dempen, zodat hij het niet hoefde te horen.

Vader Dalgliesh sloeg een kruis en sprak met gebogen hoofd en gevouwen handen een gebed uit. *'Benedice, domine, nos et haec tua dona quae de tua largitate sumus sumpturi.'* Toen zijn handen ten tweeden male het kruisteken maakten, sloeg Celestria haar ogen op en ving de blik van de priester. Hij deed haar denken aan een verschrikte vos. Ze wilde hem net bemoedigend toeglimlachen, toen Archie met de woorden: 'De strijd kan beginnen!' iedereen uitnodigde om toe te tasten.

Celestria zat tussen Lotty en David, maar ook al deed de priester zijn best niet weer naar haar te kijken, toch was ze zich bewust van zijn aandacht. Die verraste haar niet. De meeste mannen voelden zich tot haar aangetrokken. Het was best grappig de blik van de priester te vangen, en

bijna verleidelijk om hem omwille van de sport van het rechte pad af te brengen. Ze had maar weinig rivalen gehad, maar nooit eentje die zo indrukwekkend was als God. Het hele idee van het celibaat fascineerde haar, vooral bij een man die er zo goed uitzag. Hij had intelligente bruine ogen, een hoekig gezicht met geprononceerde jukbeenderen en een krachtige kaaklijn. Als hij die bril van hem zou afzetten, zou hij er best smakelijk uitzien.

‘Vader Dalgliesh,’ zei ze terwijl ze een zelfgenoegzaam lachje probeerde te onderdrukken, ‘wat heeft u ertoe gebracht de Kerk te gaan dienen?’ Hij leek hier even van te schrikken en duwde toen zijn bril hoger op zijn neus, ontzet door de uitwerking die deze jonge vrouw op hem had. Hadden zijn geloof en toewijding hem niet tegen dit soort dingen kunnen wapenen?

‘Als kleine jongen had ik een droom,’ antwoordde hij.

‘O ja? Vertel!’ moedigde ze hem aan.

Hij sloeg zijn ogen op en keek haar met vaste blik aan. ‘Er kwam een engelachtig wezen naar me toe en een stem zuiverder dan wat ook vertelde me dat mijn toekomst bij de katholieke Kerk lag. Het was een visioen, een licht zo krachtig dat ik er niet aan twijfelde dat God me tot Zich riep om Hem te dienen. Vanaf dat moment wilde ik alleen nog maar priester worden. Ik ben dat visioen nooit vergeten en op momenten van twijfel denk ik eraan terug.’

‘Zoiets als het licht op de weg naar Damascus dus,’ zei Archie, kauwend op een worstje.

‘Wat wonderlijk,’ riep Penelope uit, met een stem die voller klonk dan ooit.

‘En wat heerlijk dat er in de moderne wereld nog wonderen plaatsvinden,’ voegde Julia eraan toe.

‘Ja, dat is het zeker,’ antwoordde vader Dalgliesh.

‘En hébt u wel eens last van twijfels, vader? vroeg Celestria, en haar tante Penelope hapte even naar adem.

Vader Dalgliesh had moeite met de impertinentie van haar vraag. ‘We zijn allemaal maar mensen,’ zei hij behoedzaam. ‘En het zou verkeerd zijn om mezelf daarboven verheven te achten omdat ik een visioen heb gehad en een roeping heb. God heeft me uitgedaagd, en van tijd tot tijd lijkt die uitdaging heel groot. Louter en alleen het feit dat ik priester ben wil nog niet zeggen dat ik ongevoelig ben voor de obstakels en valkuilen des levens, of daarvan gevrijwaard zal blijven. Net als iedereen heb ik zo mijn zwaktes. Maar mijn geloof geeft me kracht. Aan mijn geloof of aan mijn overtuiging heb ik nooit getwijfeld, maar soms wel aan mijn eigen geschiktheid.’

Terwijl hij deze woorden sprak, leek hij te groeien. Hij leek ouder dan zijn jaren, alsof hij een rijpheid had verkregen door decennia van ervaring; maar toch was er, ergens in het donkerste hoekje van zijn hart, een bedreigend klein zaadje gezaaid.

Later, toen hij terug was in de pastorie, naast de Kerk van de Gezegende Maagd Maria, kwam juffrouw Hoddel vader Dalgliesh op een dienblad zijn thee brengen. Hij zat in stilte in de zitkamer, zijn blik ver weg van het boek dat op zijn schoot rustte. Ze keek zoekend om zich heen naar de stapels kranten en boeken die op de planken waren gepropt en in stapels op elk beschikbaar oppervlak lagen, en vroeg zich af waar ze het dienblad moest neerzetten. Met een ongeduldig gesnuif dreutelde ze naar de salontafel en zette het boven op een toren van brieven. Vader Dalgliesh kwam uit zijn trance en schoot toe om haar te helpen.

‘Ik kan hier niet schoonmaken als het altijd zo’n rommel is, vader,’ zei ze, met haar handen omhoog- en omlaagstrijkend over haar brede heupen alsof ze het stof eraf wilde vegen.

Vader Dalgliesh haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘Ik vrees dat zelfs dit huis niet groot genoeg is voor al mijn boeken,’ antwoordde hij.

‘Kunt u er niet een paar verkopen?’

Hij keek ontzet. ‘Geen sprake van, juffrouw Hoddel.’

Ze slaakte een diepe zucht en schudde haar hoofd. ‘Nou, ik heb voor u en vader Brock wat koude ham en salade in de provisiekamer klaargezet, voor het avondeten.’

‘Dank u,’ antwoordde hij, terwijl hij zich vooroverboog om thee in te schenken.

‘Ik neem uw misgewaden mee naar huis om ze te verstellen. Daar heb ik mijn oude, trouwe Singer, weet u, zodat ik er iets moois van kan maken. We kunnen het niet gebruiken dat u er in de kerk haveloos bij loopt, of wel soms, vader?’ Hij bedankte haar nogmaals. ‘Dan ga ik maar eens. Ik zie u morgen vroeg weer, en dan zal ik al dat stof eens te lijf gaan. Ik zal om al uw rommel heen moeten werken. Dat is niet ideaal, maar wat moet ik anders?’

Hij keek haar na toen ze wegliep en de houten paneeldeur achter zich dichtdeed. Hij slaakte een zucht van verlichting. Juffrouw Hoddel was een godvrezende vrouw, daar twijfelde hij niet aan. Het probleem was alleen haar slechte humeur; dat had niets met God van doen. Maar niemand was volmaakt, zelfs hij niet. Juffrouw Hoddel, een oude vrijster van achter in de zestig, wilde niets liever dan de Kerk dienen en zorgde tegen een geringe vergoeding met liefde voor hem en vader Howel

Brock. Mensen zoals zij waren een zegen. Hij vroeg God om geduld. Tevens vroeg hij God om kracht en vergeving. Vanaf het moment dat hij Celestria Montague in haar gestippelde badkledij het tuinpad op had zien komen, had hij haar niet meer uit zijn hoofd kunnen zetten. Wederom haalde hij zijn rozenkrans uit zijn zak en liet de kralen langzaam door zijn vingers gaan, terwijl hij zachtjes tien weesgegroetjes mompelde.

2

ZOVER DE FAMILIE MONTAGUE WIST, GEBEURDE ER IN DE ZOMER van 1958 niets opmerkelijks. Geen geur van ontevredenheid. Geen spoor van ongelukkigheid. Helemaal niets. Dat jaar waren ze net als alle voorgaande jaren voor de hele maand augustus naar Cornwall getrokken. Het seizoen was afgelopen. Londen oogde vermoeid en meer dan een tikje haveloos, als een kermisterrein in de vroege uurtjes van de ochtend, wanneer iedereen zijn pleziertjes heeft gehad en naar huis is teruggekeerd. Monty beschouwde Pendrift nog steeds als thuis, maar Pamela haatte het. 'Het is er verdorie veel te koud,' foeterde ze, ook al scheen halverwege augustus de zon volop en klaagden haar kinderen over zonnebrand. Misschien was het ook niet meer dan natuurlijk dat ze de zomers uit haar jeugd in Nantucket miste, en Cornwall had inderdaad iets waardoor het er, mooi weer of niet, vochtig was.

Ze schoof de gordijnen open en liet het zonlicht naar binnen tuimelen, geërgerd dat ze het desondanks nog steeds koud had. Ze trok een trui aan en sloeg een zachte sjaal over haar schouders. Ze hoopte maar dat de priester inmiddels vertrokken was. Ze moest niets hebben van de Kerk, en van geestelijken nog minder; die probeerden altijd mensen te bekeren. Pamela geloofde alleen in dingen die ze kon aanraken, en die waren vaak niet voorhanden. Ze keek op haar horloge. Monty zou eerder komen dan verwacht; hij was tien dagen op zakenreis geweest in Frankrijk. Hij was vaak onderweg, maar zaken waren zaken en Pamela had moeten leren leven met zijn pijnlijk lange periodes van afwezigheid.

Ze liet haar gedachten over haar echtgenoot gaan. Niemand zou over Monty een kwaad woord kunnen zeggen; als het om haar ging hadden ze wat dat betrof aan een woordenboek nog niet genoeg, maar Monty was geliefd bij iedereen. In zijn jonge jaren was hij de keurig opgevoede benjamin van de familie geweest, die luisterde naar de liefkozende bijnaam die zo goed bij hem paste. Die naam was blijven hangen, dus nie-

mand noemde hem nu nog bij zijn echte naam – Robert –, behalve dan zijn moeder, de weduwe Elizabeth, die in het weduwehuisje op het landgoed woonde en zich wanneer ze daar maar kans toe zag naar het grote huis sleepte om op iedereen te mopperen. Niemand kon zo chagrijnig zijn als Elizabeth Montague. Ze verwachtten elke zomer dat die haar laatste zou zijn, maar de oude dame bleef zich maar aan het leven vasthouden alsof ze bang was dat er in de hemel niet geklaagd mocht worden. Ze was een vrouw die geen hartstocht leek te kennen, maar van haar hele familie hield zij het meest van Monty. Wanneer hij de kamer binnenkwam, lichtten haar ogen op en verscheen er een blos op haar anders zo bleke wangen. Het was net alsof ze in haar zoon de schaduw zag van wijlen haar beminde echtgenoot en weer helemaal verliefd op hem werd.

Omdat Monty de jongste zoon was, rustten er geen verantwoordelijkheden op zijn schouders die samengingen met het bezit van Pendrift Hall. Die hadden zwaar op de schouders van Archie gedrukt sinds hij het landgoed veertien jaar geleden had geërfd, zodat hij nu een beetje krom liep en vaak uren in zijn werkkamer zat, waar niemand hem durfde te storen. Archie Montague mocht dan een beminnelijke man lijken, onder dat zachte vernisje school een opvliegend karakter dat bij de minste of geringste provocatie tot uitbarsting kon komen. Hij ging gebukt onder een knagende angst of hij het wel zou redden om zo'n omvangrijk bezit goed te laten reilen en zeilen, en of hij wel kon zorgen voor al het personeel dat er werkzaam was, om nog maar te zwijgen van de opvoeding van zijn drie zoons en de roemruchte extravagantie van zijn echtgenote. Terwijl Monty altijd had kunnen doen wat hij wilde, had Archie een studie moeten maken van het boerenbedrijf en het onderhoud van het familielandgoed, dat in de achttiende eeuw door zijn overgrootvader was aangekocht. Archie had samen met zijn vader op de boerderij gezwoegd terwijl zijn broer fluitend door de wereld trok en zijn pleziertjes najoeg in zonnige oorden. Toen was Monty op een dag teruggekeerd en had hij zijn vader gevraagd hem geld te lenen om te investeren in een suikeronderneming in Noord-Brazilië. Archie vond het maar een aanmatigende gedachte, maar Monty had iets speciaals: een charme die niet alleen zijn moeder deed zwijmelen, maar waarmee hij ook zijn vader in zijn ban bracht. Anders dan die arme Archie kon Monty geen kwaad doen. Alle andere mensen vreesden dat de jongen zijn verstand verloren had en op het punt stond ook het familiekapitaal van de Montagues te verspelen. Maar zijn ouders stelden een blind geloof in hem en wilde van niemand een woord van twijfel horen. Hun reislustige zoon verdween voor een jaar, en al die tijd hielden de Mon-

tagues hun adem in. Toen hij terugkeerde, was hij in goeden doen en kon iedereen weer opgelucht ademhalen. Elizabeth was apetrots en Ivan werd met rente terugbetaald. Toen Pamela het verhaal later te horen kreeg, was ze onder de indruk van zijn lef. Ze zou niet hebben willen trouwen met een man die geen pit in z'n donder had, en ook niet met een man die geen geld had.

Ze liep weg van het raam en ging naar beneden, met Poeki als een baby in haar armen. Soames was in de hal bezig het zilverwerk van de schoorsteenmantel bij elkaar te zoeken om het te gaan poetsen. 'Goede-middag,' zei hij beleefd, zonder iets van zijn ergernis te laten doorschemeren. Hij had gehoopt haar te kunnen mijden wanneer ze eindelijk uit haar kamer kwam.

'Ah, Soames. Ik rammel van de honger. Zou je zo vriendelijk willen zijn me iets op een dienblad te brengen?'

'Natuurlijk, mevrouw Montague-Bancroft,' antwoordde hij.

'Is de priester al weg?'

'Hij is ruim een uur geleden vertrokken.'

'Mooi zo. Waar is mevrouw Julia?'

'Op het terras bij mevrouw Penelope.'

'En Celestria?'

'Juffrouw Celestria is beneden op het strand met juffrouw Lotty en juffrouw Melissa. Meneer Harry is in het bos met zijn neven, om nog meer vallen te zetten.'

'Mooi zo. Poeki heeft ook wel een beetje trek. Breng voor hem maar wat er over is van de worst. Worst vind je lekker, toch, schatje? Ja, daar smul je van.' Ze wreef met haar neus over de vacht van de hond. Soames had met het arme beest te doen, dat hij zo werd besnuffeld. Van haar parfum alleen al sloeg je steil tegen de grond.

Pamela liep door de openslaande deuren het terras op. Julia zat in de schaduw, een brandende sigaret tussen haar vingers, terwijl Penelope een betoog hield over het huwelijk. 'Jij mag van geluk spreken, Julia,' zei ze. 'Jij hoeft je hier het hoofd niet over te breken, omdat je alleen maar jongens hebt. Maar lieve hemel, ik ben er dag en nacht mee bezig. Er lopen heel wat ploerten rond die ten enen male ongeschikt zijn. Het probleem is alleen dat jonge meisjes dol op dat soort ploerten zijn.'

'Er is niets mis met een ploert, zolang het maar een *rijke* ploert is,' zei Pamela, die haar ogen tot spleetjes kneep vanwege het zonlicht. Ze zette Poeki neer en fatsoeneerde zichzelf voordat ze plaatsnam op de bank met kussens. 'Soms is een ploert zelfs juist wel leuk.'

'O, Pamela!' riep Julia uit. 'Dat zeg je alleen maar om te jennen.'

'Jij wilt toch niet dat Celestria met een ploert trouwt?' kwam Penelope tussenbeide.